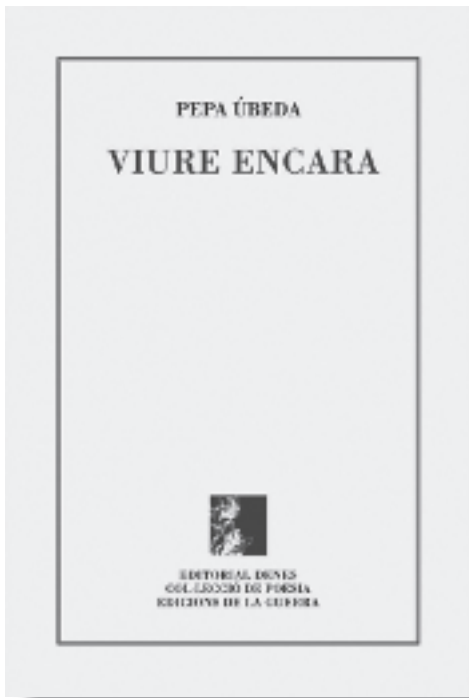

Parèntesi vital

La pintora i poeta Pepa Úbeda s'enceta amb *Viure encara*, llibre guardonat en el V Certamen de Poesia César Simón, en el món de la literatura. Fins ara només coneixíem les seues il·lustracions en el llibre de Cristina Escrivà *La paz es nuestra. 30 mujeres en un infinito*.

VIURE ENCARA

PEPA ÚBEDA

PREMIU CERTAMEN DE POESIA CÉSAR SIMÓN
COL·LECCIÓ «POESIA EDICIONS DE LA GUERRA», 69

62 PÀGINES / 978-84-96545-55-7 / 9 EUROS

EDITORIAL DENES, PAIPORTA, 2007

El llibre està dividit en tres parts que mantenen un equilibri simètric de 14, 12 i 14 poemes al voltant del tema de la mort. La primera part, «Dietari d'absències», és més un reguitzell de presències evocades per la memòria instal·lades en descripcions d'encontres amorosos. L'instant de l'amor atura el temps, eixuga el no-res, s'emmiralla en l'eternitat i, sovint al capvespre, ve explicat per un recórrer de dits per la geografia encesa d'una pell aliena. El desig rau sempre present –«ones de foc»– i s'assimila al llenguatge fent que el vers esclate «en un mirall de ressons», de la mateixa manera que un recorregut empentat d'embranchides, en arribar la nit, quan es torna «agosarada» i recorre a les paraules per reconduir-se; i per això afirma: «escanye mot a mot / totes les definicions de l'absència». Només amb les paraules es pot donar constància del pleniluni o del naufragi, del gaudi o de l'angoixa, de «l'estiu que avança l'abra-

çada» o de «la nuesa de l'hivern»; i, «finalment» proclamar el seu voler.

En «Diàleg amb les ombres» s'estableix un seguit de referències a la mort, al dol i al fossar –per abandonar l'abstracció– que fa palesos els records del pare i d'altres éssers estimats, inclòs un record del futur de la seu pròpia fi, «de braçet amb la mort». No defuig acarar-se a l'expectativa de l'acabament; ans al contrari, la mort mostra una cara amable, de companya de camí, que deixa pas, emperò, a la violència. És en aquest punt on el subjecte poètic desvetlla la militància de la poeta i s'apropa en un paral·lelisme que és un crit davant la brutalitat masclista de la violència de sexe –mal anomenada de gènere–. Aquesta segona part conclou amb el poema que dona nom al llibre, «Viure encara», on les parets de la vida diària parlen d'una convivència regulada, tèbia i familiar, acaronada pel «somriure de la carn» que perpetua la voluntat de seguir endavant, i amb un desig de constatació de l'existència: «Apaguem llums. / El cos troba el repòs de viure encara.»

En la tercera part, «Camineu en mi», el diàleg es torna més concís, defuig allò circumstancial i cerca moments, instants on la mort vibra en un record mai inquietant, sempre tan quotidià, tan

agermanat entre l'esclat de la vida i la desfeta. I vet ací que s'arracona en «el somriure dels meus i la conformitat dels morts». A poc a poc, però, la violència escomet les paraules, «boira sobre sorra violada per la bèstia», «ganivets de vidre / mentre s'ajup la ràbia en trinxeres arruixades per la por: / Dormir en pau una migdiada de bombes / mentre file somnis sobre sudaris de fang». I damunt, aventura, en assolir l'expectativa ferma de la mort, un missatge per la persona estimada.

Viure encara és un llibre de poemes madur escrit amb sinceritat i bastit amb l'experiència d'una vida a cavall entre el desig i l'amor que es mira en l'espill d'una mort indefugible.

□ Pasqual Mas i Usó

